

77

12.2023

77 ANYS MUSICALS

LA COORDINADORA JA TÉ 40 ANYS

LA UMH PARTICIPA EN TOTS EL ACTES ORGANITZATS PER A FESTEJAR L'ANIVERSARI

MIGUEL HERNÁNDEZ I THERAGON

DUES ENTREVISTES IMPERDIBLES

FESTES POPULARS I HOMENATGE A JULIO CIGES

DES DE L'AVV I LA UMH

BUTLLETÍ DE LA
UNIÓ MUSICAL L'HORTA
DE SANT MARCEL·LÍ

SEMPRE ENS QUEDARÀ...

per Ximo Estal Herrero

l'energia ni es crea ni es destrueix, es transforma.

Som una Societat Musical que va nàixer allà pels anys huitanta en un barri de la perifèria de València on quasi tot estava per fer; un barri dormitori, treballador i valent on, fins feia poc de temps, els carrers eren de terra i l'enllumenat insuficient; un barri on la cultura venia de la mà i l'impuls dels seus habitants i un barri oblidat per les administracions on la generositat i l'ajuda mútua (també la companyia) eren el pa de cada dia.

I encara que sembla mentida, eixe xicotet reducte d'horta obrer, bullia, sentia, imaginava i cridava. De la mà de grans persones (no les citaré a totes per estalviar-me la por a deixar-me'n alguna) anaren eixint comerços, entitats, associacions, propostes de millora i reivindicacions que, a dia de hui, fan del nostre un barri més habitable.

L'impuls i l'ajuda de **Julio Ciges**, l'Associació veïnal, el club de ciclisme, les falles del barri, la Banda, el saló parroquial, Alborada, Càritas, la Muixeranga de València, Carrión, Juan Pardo, els quiosquets d'Albertita, Loren o Gloria, Hélène, el Sara, el Salgui, el Fausto, el Ramiro i el Sant Marcel·lí, **Marita, Veri, Doña Maruja, Don Tomeu, Àngel, Paco, Sara, Vicent, Maria, Isabel, Carmen, Carmina, Lluís, Imma, Carlos, Rosendo, Mario, Mila, Àngels, Joan, Paca, Llorens, Clara...**

Gràcies!

En aquests temps on l'associacionisme pareix fer-se més complicat, on la individualitat ha sobrepasat a la col·lectivitat, on el «ande yo caliente, ríase la gente» ha esdevingut un mantra i on els haters gaudeixen de l'anonimat que els proporcionen les xarxes, vosaltres, silenciosament o amb megàfons, amb les poques eines al vostre abast aconseguíreu grans fites.

Sempre és trist veure com un d'eixos projectes o una d'eixes persones acaben marxant. El relleu és vital i les necessitats canviants. La nostàlgia és dolça de vegades, però pot esdevenir un gran mal si romanem en ella. En aquesta revista ens acomiadem d'Alborada, però no és moment de plorar, és hora de celebrar amb la convicció que SEMPRE ENS QUEDARÀ SANT MARCEL·LÍ. ///

SUMARI

secció	pàgina
EDITORIAL	2
ESCOLA	3
BANDA SIMFÒNICA	4
CORAL	7
ORQUESTRA DE CAMBRA	10
UMH / COORDINADORA	12
UMH / ENTREVISTA	16
UMH / COMISSIÓ IGUALTAT	21
BARRI / ALBORADA	23
BARRI / AVV.	24
CULTURA	26
PICCOLO DIVERTIMENTO	31

EL BUTLLETÍ DE LA UNIÓ MUSICAL L'HORTA DE SANT MARCEL·LÍ IV ÈPOCA

COORDINACIÓ GENERAL	Ximo Estal	
COMISSIÓ DE REVISTA		
M ^a Suceso Alegre	José M ^a Arráez	Salva Benlloch
Josep D. Climent	Antoni Francés	Miguel Hernández
Maria Montes	Paco Perales	Joan Quiles
Àngels Rodas	Tomás Sánchez	Gracia Suñer
COL-LABORADORS		
Ana Carrión	Comissió d'igualtat	Javi Gari
Juan Luis González	Joan Enric Iriarte	Juan Carlos López
Imma Mànyez	Javier Pérez	Sonia Pérez
Lluís Vallés	Álvaro Vives	Naiara Vives
REVISIÓ LINGÜÍSTICA	Ximo Estal	
	Josep D. Climent	
IMATGE PORTADA	Tomás Sánchez	
DISSENY I MAQUETACIÓ	Graciagrafica.com	
IMPRESSIÓ	Grafimar Coop. V	
DIPÒSIT LEGAL	V-3958-1997	

COL-LABOREN
Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport
Acadèmia Valenciana de la Llengua

©UNA PUBLICACIÓ DE LA UNIÓ MUSICAL L'HORTA
Músic Cabanilles, 48B València 46017
www.uniomusicalhorta.com
umhorta@gmail.com

Les opinions manifestades als articles són responsabilitat dels seus autors.
Exemplar gratuït. Imprès en paper ecològic.

SI VOLS PARTICIPAR ESCRIU A:
noticiemusicalsumh@gmail.com

COMENÇA AMB FORÇA EL NOU CURS

per Equip directiu

Després d'unes merescudes vacances, i com no podia ser d'altra forma, l'Escola de Música de la Unió Musical l'Horta ha encetat el nou curs. El passat dilluns 18 de setembre van iniciar-se les classes de totes les especialitats instrumentals i teòriques impartides, tant pel professorat habitual com per les noves incorporacions com ara l'aula de Jardí o Flauta. A més a més, hem recuperat una especialitat molt necessària, Fagot, que torna a l'escola de la mà de la seua antiga professora **Cristina Delgado**.

La tornada a l'activitat musical ha estat especialment intensa per a l'alumnat dels conjunts instrumentals infantils i jove. Dirigits pel seu professor, **Javier Pérez**, el Conjunt Instrumental Infantil va participar el passat 30 de setembre a un dels actes que organitzava la Coordinadora de Societats Musicals de la Ciutat de València per celebrar els seus primers 40 anys. La trobada d'Escoles de Música de València es va celebrar a la plaça de la Reina i va comptar amb actuacions musicals per part d'algunes agrupacions de les diferents escoles de música, i entre elles, l'alumnat del Conjunt Instrumental Infantil de la UMH va oferir una actuació als peus de la Catedral de la ciutat.

A més a més, l'escola va instal·lar un estand per a donar difusió de la seua activitat amb diferents tallers de treballs manuals.

A l'alumnat del Conjunt Instrumental Jove li va tocar el torn el dissabte 18 de novembre a la Trobada d'Escoles de Música del districte de Patraix, on va oferir una mostra del seu talent, amb la direcció del seu professor Javier Pérez.

I com ja ve sent habitual, el 16 de desembre, a les 11:30, a l'Espai Rambleta, totes les agrupacions de l'escola de música celebraran el tradicional Concert de Nadal. Així que no vos oblideu de treure la vostra entrada i acompanyeu als Conjunts Instrumentals Infantil, Jove, de Corda, d'Adults i a tots els Cors de l'Escola de Música de l'UMH en aquest concert tan especial.

Vos esperem a totes i tots!!! ///

PARTICIPACIÓ DE LA BANDA A LES FESTES POPULARS

per Naiara Vives Pérez

Com cada any, la Banda Simfònica de la Unió Musical l'Horta ha participat activament dins de la programació de les Festes Populares del barri.

En aquesta ocasió la nostra participació va ser en el Concert de Festes celebrat el dia 24 de setembre i una cavalcada de disfresses programada per al dia 22 de setembre.

La cavalcada programada es va transformar en una animació musical en la plaça Julio Ciges.

Mentre que els xiquets i xiquetes gaudien de les activitats que s'havien programat per a ells, nosaltres, un grup de músics de la banda, vam amenitzar aquella vesprada de jocs i diversió al ritme de pasdobles i xarangues que tothom va cantar i va ballar. Per a nosaltres és un plaer participar en aquestes activitats del barri i en el barri. ///

CONCERT DE FESTES POPULARS

per José María Arráez Sáez

El dia 24 de setembre del present any, dins de les activitats programades per l'Associació de Veïns del barri de Sant Marcel·lí, la nostra Banda de Música va oferir un concert per a socis, amics i veïns amb un gran programa sota la direcció de **Juan Carlos**

López Luján.

Com sempre, en l'Espai Rambleta, per a goig del nostre públic, va ser un complet èxit. Comentem les obres que es van interpretar: *Feria de julio*, pasdoble compost per l'almanseny **Fernando Bonete Piqueras**; *Columbus*, episodi simfònic per a banda del compositor **Hugo Chinesta**, que descriu el personatge de **Cristòfor Colom**. Fins a la fi dels seus dies Cristòfor Colom va creure que havia arribat a Àsia. Va morir a Valladolid el 1506, sense saber que havia descobert un nou continent, Amèrica. L'obra descriu el primer viatge amb l'arribada a la nova terra i el retorn; *Pumpkins*, de **Juan Gonzalo Gómez Deval**, compositor nascut a Benissanó, València, en 1955. És autor de nombroses composicions, poemes simfònics, música simfònica per a banda o pasdobles; *Enrique López*, pasdoble de concert

d'**Antón Alcalde Rodríguez**, dedicat a la Unió Musical Ponte Ledesma l'any de commemoració del seu 25 Aniversari.; *Expedition*, d'**Oscar Navarro**, poema simfònic per a bandes simfòniques inspirat en un viatge a les fredes i misterioses aigües de l'Antàrtida que un grup d'habitants d'un poblat es disposa a realitzar. Consta de Llegenda, Dansa del port, Galeres, Antàrtida, Desglaç-Allau, Soledat i Retorn.

En definitiva, al meu judici va ser una mica més que una simple activitat festera. Va ser un episodi cultural que les persones assistents van saber apreciar. ///

■ Foto: Tomás Sánchez

CONCERT «CULTURA ALS BARRIS»

per José María Arráez Sáez

El dia 29 d'octubre d'enguany, dins del cicle d'activitats culturals organitzades per l'Ajuntament de València en espais públics, amb l'objectiu de fer arribar a tothom la nostra cultura, i en el nostre cas la música, ens va correspondre realitzar un concert en la plaça de Segòvia d'aquesta localitat.

Els músics amb el nostre director, **Juan Carlos López Luján**, han preparat amb molta dedicació un repertori molt variat per a agradar al públic, i van interpretar les següents peces: *Concert prelude*, la primera peça per a banda música de **Philip Sparke**; *Los dos Adolfo*, pasdoble de **Marín Domingo**; *Columbus*, episodi simfònic per a banda on **Hugo Chiesta** descriu al personatge de Cristobal Colón; *Fira de juliol*, pasdoble de **Fernando Bonete Piqueras**; *Ross Roy*, obertura per a banda escrita per **Jacob de Haan**, que parla de la vila Ross Roy a la fi del segle

XIX, on es va fundar la St. Peters Lutheran en 1945; *Enrique López*, pasdoble de concert d'**Antón Alcalde Rodríguez**; *Sway*, tema principal de la pel·lícula *Shall we danse*, arranjat per **Andrea Ravizza**; *Cant take my eyes off you*, traduït com «No puc deixar de mirar-te», escrita per **Bob Crewe i Ob Gaudio**, que va ser tot un èxit, arribant a estar entre les 100 cançons del Billboard en 1967 i guanyar un disc d'or; i *My way*, cançó molt coneguda que va ser immortalitzada per **Frank Sinatra** i arranjada per **Frank Bernaerts**.

La plaça de Segòvia estava repleta d'un públic que durant el desenvolupament de l'actuació va aplaudir efusivament.

L'any vinent, si la iniciativa de portar l'art i la cultura als barris de València continua, nosaltres serem allí. ///

Foto: Tomás Sánchez

6

INTERCANVI CORAL AMB L'AGRUPACIÓ MUSICAL SANTA CECÍLIA DEL GRAO

per Pascual Collado

Avien passat ja tots els estius haguts i per haver; el meteorològic, el vertader, el de Sant Miquel, el del Pilar, etc; és el que té el canvi climàtic, que és ací, el patim i poc fem per solucionar-lo. Amb els deures estivals fets, el dia 15 d'octubre es va presentar la Coral l'Horta davant el seu públic a l'auditori de l'Espai Rambleta per a compartir escenari i concert amb la Coral de l'Agrupació Musical Santa Cecília del Grau; concert inclòs en la XX campanya de Concerts d'intercanvis musicals, per tal de retornar la visita que els vam fer a principi d'estiu a la citada coral.

Cita matinera per a muntar escenari i que tota la infraestructura que envolta a la celebració d'un concert funcione a la perfecció arribat el moment; amb puntualitat suïssa els components de la Coral l'Horta amb el seu director titular al capdavant, el mestre Alejo, va trepitjar l'escenari de la Rambleta per a exercitar-se en la prova de veu. Es notava la falta de rodatge musical després del període estival i acoblar-se a l'escenari grandios de la Rambleta, però a poc a poc es va recuperar el pols i va començar a respirar-se l'ambient típic dels concerts; últims repassos a les entrades de les cançons del programa i plena confiança que tot anava a eixir bé.

Foto: Tomás Sánchez

Va iniciar el concert la Coral Santa Cecília del Grau com a coral convidada, i a continuació, de la mà de la nostra companya **Encarna Ojeda**, amb una altra presentació marca de la casa, va fer la seua aparició en l'escenari la Coral l'Horta amb el seu director **Alejo Pérez** al capdavant. Amb un repertori triat especialment per a l'ocasió en el qual va haver-hi de tot un poc, com en botica, va arrancar el concert amb *Donna, Donna*, cançó popular d'Israel versionada per múltiples figures musicals. Jo em quede amb la de **Joan Baez**, potser pel que va suposar a la meua generació la figura de la reivindicativa cantant de *folk*. Esta cançó va ser una de les primeres interpretacions de la Coral allà per l'any 1997, i que va desaparèixer durant molts anys del repertori fins a aquest concert. Sensualitat i acurament de melodia des del primer compàs fins a l'últim seria el millor resum de la interpretació. Les sopranos van agafar ràpidament la veu cantant i les tres cordes restants amb entrades, de més a menys en intensitat, generaven un clima entre càlid i misteriós, passant en els compassos centrals a un vigor musical que el mestre Alejo va conduir per belles melodies fins al final de la peça. Bon començament per a connectar amb el públic que ens va acompanyar en aquest matinal musical.

Va continuar el programa amb *Cançó de les mans*; una composició de **Raimon** que la Coral interpreta com seua, plena

>>

>>

de sentiment, no exempta de matisos que dificulten la seua execució musical, amb successives cascades on les quatre veus atentes a la batuta del mestre, van navegant per una lletra compromesa amb les sopranos brillant en passatges molt melòdics juntament amb uns altres en els quals, contres, baixos i tenors trauen la veu de l'ànima, la del sentiment, aconseguint l'equilibri perfecte de la peça en els compassos finals. Menció especial a la coreografia en aquesta cançó per la dificultat que comporta bufar i xarrupar al mateix temps (cantar i moure's sense rebre cap colzada, trepitjada o coses pitjors).

Tot seguit passàrem a un bolero tradicional, *Contigo en la distancia*, de **C. Portillo** i arranjaments del nostre benvolgut amic el mestre **Jesús Debón**. Comença la peça amb els tenors donant el cante, perfectament abrigallats per les 3 veus restants en la breu singladura dels compassos inicials. Que poc dura l'alegria a la casa del pobre!, arriben les de sempre a prendre el relleu, brillant, per cert, i els altres a xuclar roda musical amb alguna pinzellada ací i allà, on el mestre Alejo, amb bon criteri, ho considerava oportú. Redona la interpretació de la Coral l'Horta en aquesta cançó que el públic va agrair amb generosos aplaudiments.

En un tres i no res arribem a l'equador del programa amb *Maite*, de **P. Sorozábal**. L'Orfeó Donostiarra, amb el qual tenim vincles molt estrets, ens va enviar a la seua plana major per a la interpretació d'aquesta obra, començant pel seu director titular el mestre «**Josetxu Aitor**» **Pérez Lamata**, format en l'escolania de Ntra. Sra. d'Aránzazu. No em diran que no hi ha similitud del Josetxu amb el nostre volgut xiquet de l'escolania, el mestre Alejo, qui a contracor va cedir la batuta al seu col·lega perquè la passejara per l'auditori de la Rambleta. Les quatre veus van brillar a gran altura i amb llum pròpia sobre l'escenari, amb potència quan ho requeria la composició, delicadesa, nostàlgia de la terra a flor de pell; tot això amb una batuta

ferma, va desembocar en un final apoteòsic: el *zorrico* en estat pur. El públic, ja entregat, va aplaudir d'allò més la magnífica interpretació de la Coral l'Horta. Ara ens tocarà retornar el detall a l'Orfeó Donostiarra i caldrà enviar-li al nostre mestre Alejo i un fort contingent de suport per als seus pròxims concerts.

De l'Havana vingué un vaixell, carregat d'*El abanico*, de **J. Trayter**; havanera que la Coral l'Horta broda amb fils d'argent

i or, tant en el musical com en la posada en escena de les sopranos i contres, lluint vertaderes joies de ventalls, heretats en la seua major part dels seus majors, tots artesanals (res de la botiga de tot a 1 € de la cantonada més pròxima), incrustacions de nacre, metalls nobles i pedres precioses, amén de les teles pintades pels artistes més famosos de l'època, que les nostres xiques venen totes de bona família, riques o amb possibles que es deia abans. Primers compassos a l'uníson per a començar a enlairar la peça amb les sopranos portant el pes de la melodia i, sabeu per què? Perquè arribat el moment es fusionaren amb les contres i executaren a la perfecció el desplegament dels seus ventalls, tant artístics com musicals sobre l'escenari de la Rambleta. Baixos i tenors acompanyant-les, amb molta subtilesa, en tenien bastant. No

sabien per on els venia l'aigua, només preguntaven de tant en tant, per què?, i el mestre Alejo, amb infinita paciència, li ho explicava una altra vegada. Final redó i una altra gran interpretació al sac, el públic encara va trobar un bon grapat d'aplaudiments.

Continuàrem el concert amb molt, molt *Amor*, de **Gabriel Ruiz** i lletra de **Ricardo López**, amb les quatre veus dirigides en harmonia en els primers compassos de la cançó; posada ja en corriol, les veus femenines van portar la batuta amb el permís del mestre, per camins romàntics, en perfecta comunió sopranos i contres van escriure pàgines de bona música acompanyades per baixos i tenors en un carrusel melòdic fins al final de la

peça, on van confluïr de nou les quatre veus perfectament acoblades. Notable interpretació de nou per a mantindre el bon nivell del concert.

I per a finalitzar l'actuació de la Coral l'Horta *D'un temps d'un país*, tema emblemàtic dins dels molts que té Raimon i del qual la Coral fa una versió molt *swing*, aconseguida plenament des d'uns primers compassos amb els baixos exercint de contrabaix i marcant el ritme de la cançó, arribem a la part central del tema i baixos associats amb els tenors protagonitzen els compassos més anàrquics de la composició, tornen els baixos a marcar el ritme amb el mestre Alejo fent surar les notes sobre l'escenari per a enfilars la part final, amb les quatre veus plenes de força interpretativa i algun matis harmònic que val la pena ressaltar; final potent, acoblat i *en diminuendo*. Interpretació magistral per a un bon final de concert.

Com a temes comuns de les dues Corals es van interpretar *Tramussos d'Àfrica* i *La trompa i fil*, dues composicions tradicionals de la nostra terra, dirigides cadascuna d'elles per la directora de la Coral Santa Cecília, **Miriam Núñez Chapí**, i pel nostre mestre de referència, Alejo Pérez Lamata; dos temes que amb massa Coral ja important, van lluir en tota la seua esplendor, funcionant les dos corals com una sola, crec que és el millor compliment que se li pot fer als cants comuns. Un

públic entregat va aplaudir amb ganes l'esforç i el bon resultat d'aquesta matinal musical. Bon concert en línies generals, espere que l'hagen disfrutat com aquest humil servidor. Un plaer i fins al pròxim concert.

Diuen que és de ben nascut el ser agraït, i amb la Coral Santa Cecília del Grau, teníem un afalac pendent, perquè en la visita que els vam fer a principis de juliol es van desviure amb nosaltres, amb moltíssima hospitalitat des del primer moment fins al comiat amb el berenar al pati. La Coral l'Horta en això també va servida i va posar en funcionament a la perfecció la maquinària d'implicació i organització perfecta en la preparació d'un dinaret en finalitzar el concert.

Des d'ací el nostre especial agraïment a l'Associació veïnal del barri que amablement ens ha cedit la seua seu quan ho hem requerit. Gràcies també al suport total per part de la junta de la Unió Musical l'Horta, a Climatitzacions Pepe pels seus ventiladors, a Cafés Teresa i Carmen, les dones de Marcilla; a Àngels i Joan, els reis de l'orquídia; i en general a totes les persones implicades de la Coral l'Horta, perquè així dona gust organitzar esdeveniments i ho feu tot més fàcil.

Un plaer, com sempre, i fins a la pròxima. ///

■ Foto: Tomás Sánchez

ÈXIT ROTUND DE L'ORQUESTRA DE CAMBRA AL PALAU DE LA MÚSICA DE VALÈNCIA

per **María Suceso Alegre Gómez**

El passat 1 de novembre de 2023 l'Orquestra de la Unió Musical ha participat en el Festival d'Orquestres organitzat per la Coordinadora de Societats Musicals de València (COSOMUVAL) en la recentment estrenada Sala Iturbi del Palau de la Música de València, amb motiu del seu 40 aniversari (1983-2023).

Aquells que van assistir van poder apreciar que va ser una interpretació esplèndida d'obres d'**Antonio Vivaldi** i amb una ocupació de quasi el cent per cent de la Sala.

Per a aquesta ocasió l'Orquestra, sota la inestimable direcció del seu director, **Alberto Ramírez Martínez**, van oferir una interpretació magnífica d'obres cambrístiques de Vivaldi, amb l'actuació en algunes obres de solistes (violí, algun d'ells debutant com a tal), la qual cosa va comportar un intens treball previ, no sols d'ells, sinó de la resta de músics.

Les obres van ser la *Simfonia per a cordes en Do Major* (RV 112 1. Allegro 2. Errant 3. Prest), *L'estro harmònic Concert per a violí* (op. 3, III en Sol Major RV 310 1. Allegro 2. Errant 3. Prest, actuant com a solista **Lucas Pinel Pardo**) i *Concerto grosso per a 2 violins i Corda en la menor* (op. 3/8, RV 522 1. Allegro 2. Larghetto 3. Allegro, actuant de solistes **Carla Adelantado Sanz** i **Guillermo Albors García**).

Hem de destacar també les superbes intervencions dels solistes abans esmentats, que amb les seues interpretacions carregades de talent van arrancar els aplaudiments del públic. Per part seua, els músics integrants de l'Orquestra de la UMH, que va actuar, en primer lloc, van oferir el millor de si mateixos en la

interpretació de les obres, referents del barroc, obsequiant al públic amb una interpretació digna de les millors orquestres i amb una exquisida posada en escena.

Després de l'actuació de l'Orquestra de Cambra, per aquest ordre, la Jove Orquestra de Campanar, SIOAM de Benimamet, la CIM de Benimaçlet i la de l'Ateneu de Port.

Aquest projecte ofereix als músics de les Orquestres de les societats musicals la possibilitat de formar part d'un Festival d'Orquestres i d'interpretar obres en un espai de gran qualitat com ho és el Palau de la Música de València, reconegut com un dels millors Teatres d'Europa, tenint una acústica excepcional.

I tot això és només possible gràcies a la col·laboració tant de la Coordinadora, com de les diferents societats musicals que la integren, així com dels responsables del Palau de la Música de València, als qui des d'ací se'ls presenta un merescut agraïment per l'oportunitat que brinden a les orquestres. ///

Fotos de l'article: Tomás Sánchez

CONCERT 40 ANIVERSARI COORDINADORA

per Álvaro Vives Pérez

ins de les celebracions del 40 Aniversari de la Coordinadora de Bandes de València (COSOMU-VAL) es va celebrar aquest concert en el millor lloc possible, el Palau de la Música de València.

Així va ser, el diumenge 29 d'octubre de 2023, a les 11.30 del matí, l'escenari de la Sala Iturbi va ser pres per 130 músics pertanyents a les 26 Bandes que formen la Coordinadora per a oferir un gran concert sota la direcció de **Carlos Garcés**.

El programa a interpretar estava format per obres de compositors valencians, incloent-hi l'estrena absoluta d'una composició de **Carlos Vallés** i la interpretació de *La Venda dels Gats*, coincidint amb la commemoració del 150 aniversari del mestre **José Serrano**.

El concert es va iniciar amb *Obertura Valenciana*, de Carlos Vallés. Continuem amb *Vasa*, de **José Suñer**, *Breath*, de **Saül Gómez Soler**; *L'Intermedi dels Gats*, de José Serrano i *Poema Sanfermico*, de **José Vicente Egea Insa**.

En representació de la Unió Musical l'Horta vam ser nou músics, tots integrants actius de la Banda Simfònica: **Carles Valiente**, trompeta; **Sergio Capella**, trompeta; **Pau Vallés**, trompeta; **Jorge Arias**, trompeta; **Hugo Campos**, fagot; **Alejandro Muñoz**, fagot; **Marta Clariana**, clarinet; **María Valverde**, oboé, i un servidor, **Álvaro Vives**, clarinet.

Una experiència inoblidable preparar aquest gran concert amb els meus companys i amics, i la resta de músics de les diferents societats. Sens dubte ho tornariem a fer. Crec que parle en nom de tots quan dic que ens emportem un grat record. ///

Fotos de l'article: Tomás Sánchez

ENTRADA DE BANDES 40 ANIVERSARI DE LA COORDINADORA

per Sonia Belén Pérez García

El passat 30 de setembre la plaça de la Reina de València es va convertir en una gran exposició en la qual tot aquell que ho va desitjar va poder conèixer de primera mà les activitats que desenvolupem les societats musicals de la ciutat i les seues escoles de música.

Una vegada finalitzat la trobada matinal, a la vesprada va tindre lloc l'Entrada de Bandes, en la qual la Unió Musical l'Horta de Sant Marcel·lí no podia faltar com a societat musical fundadora que és de la Coordinadora.

Una gran desfilada a càrrec de les 26 bandes de música que formem la Coordinadora, que va partir de la plaça de la Reina i va arribar a la plaça de la Verge, desfilant pel carrer del Miquelet.

Ja en la plaça, tots els músics es van unir per a formar una gran agrupació, prop de 1.000 components van interpretar conjuntament tres pasdobles, els quals pertanyen a eixe gruixut conjunt partitures conegudes per tots i que constitueixen títols indispensables en el repertori bandístic dels valencians.

El primer pasdoble interpretat va ser *El tio Ramón*, de Salador Salvá, que va ser dirigit pel director Manuel Romero Perálve; *Xàbia*, del mateix compositor, sota la batuta de **Rebeca**

Pérez López; i, per a finalitzar, **Isidro Coll Ballesteros** va ser l'encarregat de dirigir *València* del mestre **Padilla**.

Amb els acords d'aquest tema es va tancar l'entrada de Bandes i una maratoniana jornada musical. ///

■ Foto: Tomás Sánchez

MIGUEL HERNÁNDEZ, PRESIDENT DE LA COORDINADORA

per María Montes

La Coordinadora de Societats Musicals de València celebra enguany els 40 anys de la seua creació, commemoració que és motiu d'alegria per a totes les societats musicals que la integren. I, en especial, per a la nostra Societat, la Unió Musical l'Horta, ja que des de l'any 2011 el nostre president, Miguel Hernández, es va fer càrrec de la presidència de la Junta Directiva. Parlem amb ell perquè ens conte la seua experiència.

Miguel, ens podries explicar com va sorgir la idea de la creació de la Coordinadora.

L'any 1983 vam ser sis societats musicals les que vam prendre la iniciativa: **la SIM del Palmar, la Societat Musical Unió de Pescadors del Cabanyal, el CIM de Benimaclet, l'Ateneu Musical del Port, la SIOAM de Benimàmet**, i la nostra, **la Unió Musical l'Horta de Sant Marcel·lí**. Vam veure que per aconseguir fomentar la música en la ciutat de València era necessari reforçar la relació entre les societats musicals i l'Ajuntament de la ciutat. Coordinar i organitzar tants actes festius, i altres, és una tasca que requereix molt d'esforç, era evident que devíem unir-nos. I vam tindre la idea de crear la Coordinadora.

Us posareu al treball i ha sigut tot un èxit.

La veritat és que podem dir que sí: la unió fa la força! En 40 anys hem passat de 6 a 26 societats musicals, una realitat importantíssima per tot el que això ha suposat per a enriquir la cultura musical a la nostra ciutat, tant en l'àmbit de la formació en les nostres escoles dels nombrosos jòvens –o majors– que s'han interessat per aprendre i cultivar la música, com per al públic interessat a disfrutar-la en directe.

Esteu finalitzant l'any de celebració. Com està sent l'experiència per a tu?

Fantàstica! Amb molt de treball, però molt content, tant jo com tota la gent que s'ha involucrat, i que ha format un gran equip ple d'entusiasme. Hem comptat amb el suport absolut de les 26 societats, gràcies al qual hem pogut dur a terme els actes i els concerts programats per a commemorar una dada tan important com esta.

Parlem ara dels actes que s'han fet.

Una activitat molt important per donar a conèixer en directe les activitats que desenvolupem les societats musicals de la ciutat i les nostres escoles de música va ser la Trobada de Societats Musicals i Escoles de Música que va tindre lloc el dissabte 30 de setembre a la plaça de la Reina. Esta activitat la vam organitzar amb la col·laboració de la comarca València-ciutat de la Federació de Societats Musicales de la Comunidad Valenciana (FSMCV), en el marc de la seua campanya d'Activitats Comarcals. Va ser una gran mostra que va interessar a la gent, que podia informar-se a través de casetes muntades per les diferents societats, i els més menuts podien disfrutar dels tallers que programats específicament per a ells. I per a tots hi havia actuacions musicals en directe.

L'Entrada de Bandes va ser espectacular

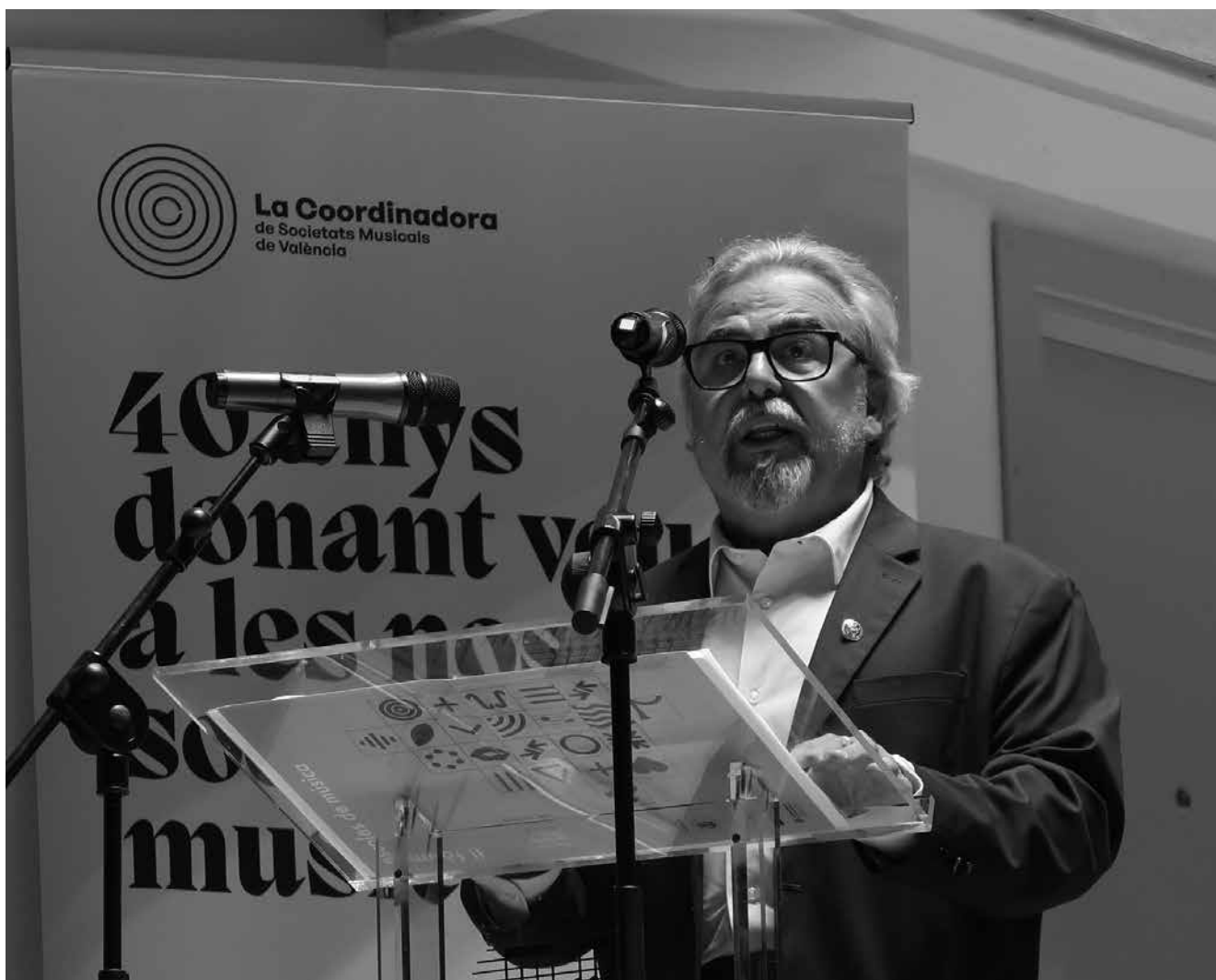
Sí. També l'Entrada de Bandes és un esdeveniment molt important per a donar visibilitat als milers de músics que dia a dia assagen a les nostres seus i ofereixen concerts i actuacions al llarg de l'any. Enguany, per a commemorar el 40 aniversari, van actuar més de mil músics conjuntament a la plaça de la Verge. Un acte que va resultar, com tu dius, espectacular i que segur serà inoblidable pel nombrós públic que hi va assistir. Esta gran banda va interpretar els pasdobles *El tio Ramón, Xàbia* i *València*, sota la direcció de **Manuel Romero Perálvarez, Rebeca Pérez López** i **Isidro Coll Ballesteros**.

També va ser extraordinari el concert al Palau de la Música.

El gran concert que es va realitzar el dia 29 d'octubre amb la col·laboració de l'Ajuntament de València i del Palau de la Música. Sota la direcció de **Carlos Garcés Fuentelsaz** la Banda de la Coordinadora de Societats Musicals de València, formada per 130 músics, interpretaren obres de compositors valencians. Així, el públic que omplia de gom a gom la sala va poder disfrutar de l'estrena de l'obra *Obertura Valenciana*, composta per **Carlos Vallés** especialment per al nostre 40 aniversari, i altres de **José Suñer, Saül Gómez Soler, José Serrano** i **José Vicente Egea Insa**.

Tampoc va faltar una Trobada d'Orquestres.

Clar. I és que les nostres escoles de música estan fent un gran treball per a consolidar la música d'orquestra. El concert Fes-

■ Foto: Tomás Sánchez

tival d'Orquestres de la Coordinadora es va fer al Palau de la Música l'1 de novembre i va resultar també memorable. No oblidem tampoc les corals de les nostres societats per a les quals estem preparant un encontre que es durà terme al Palau el pròxim 2024.

Com veus el futur de la Coordinadora?

És una entitat ja consolidada en molts aspectes, però que no ha de parar en la reivindicació que l'Ajuntament ens ajude en coses com la creació del que nosaltres denominem una «finestreta única» per a simplificar els tràmits de les gestions que fem davant l'Ajuntament a l'hora d'oferir un concert en un parc, fer un passacarrer, etc. Ja fa temps que estem demanant-ho perquè és una veritable necessitat, i ja seria el moment de què ens ho concediren. I també seria hora de què cada barri de València

amb una societat musical dispose d'un lloc adequat per a dur a terme les nostres activitats, tant musicals com formatives, La majoria dels pobles ho tenen i a València no hi ha manera. L'èxit de la Coordinadora és la prova que per als valencians la música és transcendental.

Sort en les reivindicacions, Miguel. Són molt justes: al cap i a la fi, els músics ompliu de melodies els carrers i els cors dels ciutadans. I eixa és una tasca formidable. ///

THERAGON

per Juan Carlos López Luján

18

Theragon és una banda valenciana de *power metal* que va nàixer en 2018 a partir de la divisió de diverses bandes locals. Els seus músics compartien un interès comú per treballar en un nou projecte que els permetia evolucionar i créixer musicalment, i aquest va ser el començament del viatge per a Theragon. Impulsats per la voluntat de crear música inspiradora, com les seues majors referències de *power metal* melòdic (Freedom Call, Twilight Force, Gloryhammer...), en 2020 es van embarcar en el llançament del seu primer àlbum conceptual *Where the Stories Begin*, que conta la història d'una jove, Ariel, i la seua transformació en deessa.

En 2022 van llançar un single inspirat en la saga *L'Arxiu de les Tormentes*, de **Brandon Sanderson**, i es posicionen com a finalistes en el concurs estatal de bandes de *metal* «Forjando Leyendas».

L'aventura només acaba de començar.

Membres: **Ferran Quiles**, cantant; **Alejandro Ibáñez**, guitarreres; **Enrique García**, baix; **Héctor Palanca**, teclat i **Joan Andreu Quiles**, bateria.

FERRAN QUILES, vocalista del grup

Com la majoria dels components, va ser alumne de la nostra Escola de Música i músic de la Banda de la Unió.

Va estudiar Enginyeria de telecomunicacions i és enginyer d'aplicacions en una empresa de disseny de xips.

Com va nàixer la idea de tindre un grup?

Des que teníem 13 anys, quan vam descobrir el rock i el *metal*, somiàvem de tindre un grup. Vam fer els nostres primers passos amb The RockRoaches, la nostra banda de l'institut, però quan ens vam separar en l'època de la universitat, simplement es va acabar diluint de manera natural. Uns anys després, els membres que volíem continuar en el món musical, però aquesta vegada fent alguna cosa amb un enfocament més seriós i professional, ens vam ajuntar i vam començar aquesta nova aventura que és Theragon. I per molts anys més!

Ferran, per què el cantant?

No estava decidit qui seria el cantant. Quan vaig començar a compondre les primeres cançons encara estàvem buscant algú,

i com que no el trobàvem, vaig decidir encarregar-me jo de les veus, sempre m'havia agradat. El problema és que és un estil on el cantant sol tenir tessitura de contratenor, i per això cal una molt bona tècnica, tant per arribar-hi com per no fer-se mal. Les condicions d'haver sigut trompa em deixaven un bon suport de respiració de diafragma i d'afinació, ja que és un instrument que necessita el flux d'aire precís per afinar bé, però faltava aprendre tot sobre el nou instrument que portes sempre damunt. Així que em vaig posar mans a l'obra, vaig contactar amb el professor de tècnica vocal de la Unió en aquell moment, **Alberto Andrade**, i gràcies a ell he pogut defensar-me a poc a poc. Però aprendre i millorar és un procés que mai acaba, és l'instrument més complex de tots els que he après!

Com funciona el tema d'organització d'assaigs?

Aquest és un tema que hem après al llarg de la nostra experiència amb tots els grups i associacions. L'única manera de mantenir una regularitat i compromís és reservar una vesprada entre setmana per a l'assaig, i així ha sigut des que vam començar. Els caps de setmana sempre tenim coses a fer, i a les nits tots estem massa cansats del dia a dia, i al final, una vegada a la setmana sempre és més fàcil fer aquest esforç.

QUIQUE GARCÍA, baixista del grup.

Explica'ns breument d'on naixen les teues inquietuds musicals?

Vaig començar amb la música quan vaig entrar al Conservatori d'Elx als 8 anys. Vaig triar el contrabaix com a primera, i crec que única opció, perquè em semblava un instrument estrany i poc triat i no volia caure en els estereotips d'altres instruments més populars. Vaig interrompre els estudis musicals en 3r d'Ensenyances Professionals. No és que la meua passió per la música s'extingira, els estudis oficials requerien disciplina i moltes hores que, com a adolescent, no volia pagar. No obstant això, uns anys després vaig substituir el contrabaix pel meu primer baix elèctric i des de llavors, lluny de l'obligació acadèmica, no he parat.

A la universitat vaig poder formar un grup de punk rock amb altres quatre membres i vaig col·laborar amb altres bandes. Tanmateix, el projecte amb el qual em sent més identificat i orgullós fins ara és Theragon. Com a banda, una de les coses que crec que més ens uneix i identifica és que volem ser capaços de fer música que nosaltres mateixos escoltaríem i gaudiríem com a oients. I crec que aquest és el meu pla de futur amb la música: seguir millorant, seguir disfrutant i seguir fent el que m'agrada.

>>

>>

HÉCTOR PALANCA, teclista del grup

Està finalitzant els seus estudis de química i ara fent un Erasmus en Finlàndia.

Hèctor, tu també vas començar com a clarinet en la nostra banda. Quan sorgeix la idea del piano com a instrument per a tu?

Jo vaig estudiar clarinet fins a quart de les Ensenyances Professionals al Conservatori de Torrent. El piano el vaig començar en 2n de professional, com a instrument complementari i em va agradar molt, després vaig rebre alguna classe a l'Escola de Música de la Unió. Però, bàsicament, és autodidacta tot, a partir dels meus coneixements de música vaig fent. Actualment, intentant millorar com a músic en el piano per donar-ho tot en el grup.

ALEJANDRO IBÁÑEZ, guitarrista del grup.

Alejandro va acabar els seus estudis professionals de clarinet en el conservatori Professional José Iturbi i també ha estudiat en la nostra escola de música.

Durant molt de temps ha format part de la Banda de la Unió.

És un estudiant autodidacte «a base d'aprendre més de mil cançons i treballar-ho». Va estudiar enginyeria química i és coordinador de projectes en una consultoria de recerca, desenvolupament i innovació (R+D+I).

JOAN ANDREU QUILES, bateria

Va finalitzar les Ensenyances Professionals de percussió al Conservatori José Iturbi, amb premi extraordinari. A l'escola de la Unió va estudiar percussió i també bateria, almenys 8 anys, amb Juan Lizaso.

Ha format part de la Banda de la Unió durant molts anys.

He estudiat comunicació audiovisual a la Universitat de València amb un màster d'animació 3D i treballa en la composició digital en sèries i pel·lícules d'animació. ///

25 NOVEMBRE UN ANY MÉS, 52 DONES MENYS

per Comissió d'igualtat

Assseguda davant del meu ordinador m'ha tornat a atropellar el termini de lliurament de l'article mentre, en aquest mateix instant, les amigues i companyes de Sant Marcel·lí estan amb els preparatius de les activitats de la setmana de commemoració del 25 de novembre. Dones generoses, compromeses, que formen part de diverses associacions i fundacions del barri, musicals, culturals i veïnals agrupades sota el lema «Dona haves de ser», Vint-i-quatre anys des que l'Assemblea General de les Nacions Unides va designar el 25 de novembre COM el Dia Internacional de l'Eliminació de la Violència contra la Dona.

Sense pausa pense en les xifres, **1.237 dones** víctimes mortals per violència de gènere en els últims 20 anys, segons fonts oficials del govern, des de l'1 de gener de 2003 fins al 8 de novembre de 2023, i han quedat en l'orfanat **58 menors**. Disortadament no tenim estadístiques anteriors.

El 2023, de gener fins ara, **52 dones han sigut assassinades**, segons xifres oficials del Ministeri d'Igualtat, 93 dones segons feminicidio.net. Quasi el 40% dels assassinats masculistes comesos enguany es van produir durant la ruptura de la parella o poc després d'aquesta. Aquestes dades evidencien que la separació o el divorci representen un dels moments de més risc per a la dona i també per als seus fills.

Estadístiques repetides any rere any que ja no ens commouen. Ens falta vore les seues cares?, saber qui eren?, què feien? Com **Concha Robles**, que va ser assassinada brutalment en 1992 sobre les taules del Teatre Cervantes d'Almeria, el seu exmarit la va matar de dos tirs en el pri-

mer acte de *Santa Isabel de Ceres*, una història que va contar **Mabel Lozano** en el seu documental *Flores per a Concha*.

I estan les criatures que són assassinades pels seus pares no més per a fer mal a les seues exparelles, es diu violència vicària.

Tomás li va dir a **Beatriz** que no tornaria a veure les seues filles i va complir la seua promesa deixant a **Ana** i a **Olivia** en alguna part de l'oceà Atlàntic, privant a la seua mare del consol de vetlar les seues filles.

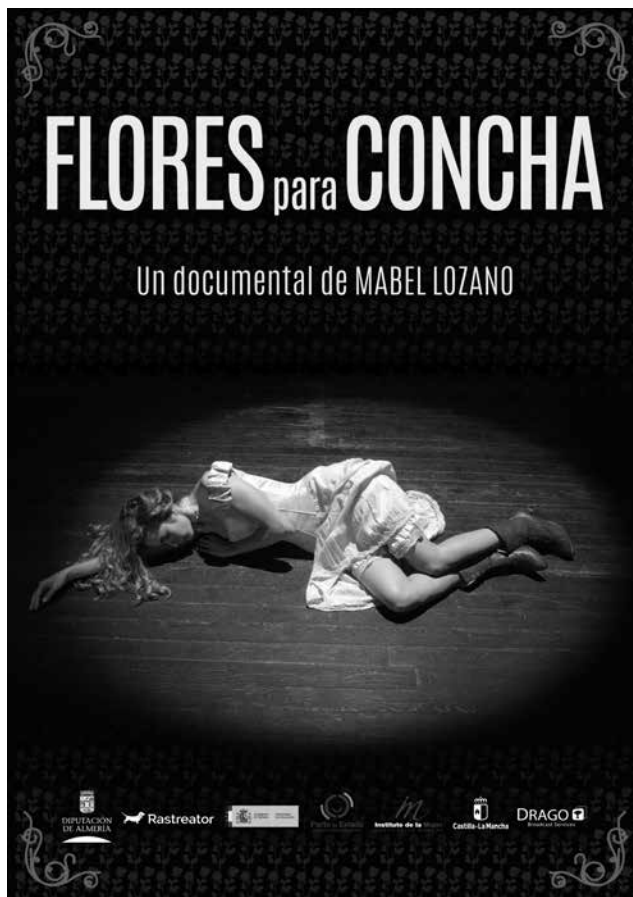
José Bretón va fer desaparèixer tot rastre de **Ruth** i **José** perquè la seua mare havia decidit divorciar-se d'ell.

Felipe Rascón va dir a **Angela González Carreño** «et llevaré el que més vols», i li va pegar un tir a la seua filla **Andrea**, de 7 anys, en 2003. Angela havia denunciat al seu maltractador fins

a 51 ocasions per a privar-li del permís de visites sense supervisió."

L'any 2018 el Tribunal Suprem va reconèixer finalment la responsabilitat de l'Estat espanyol en l'assassinat d'Andrea i el mal que la justícia espanyola li va infligir així com la desprotecció que va suportar durant anys.

I és que la justícia espanyola està esguitada d'actuacions com aquesta, malgrat el principi de l'interès del menor en la guarda i custòdia, recollit en la Llei Orgànica de Protecció del Menor i en la Convenció sobre els Drets del Xiquet. Sense oblidar-nos de l'aplicació en els tribunals de la Síndrome d'alienació parental, pseudotrastorn mental basat en la creença que les mares posen en contra dels pares als seus fills o filles amb diverses estratègies. Síndrome no reconeguda ni en la Classificació Internacional de Malalties de l'Organització Mundial de

>>

la Salut, ni per l'Associació Americana de Psicologia, ni en el Manual diagnòstic i estadístic dels trastorns mentals, però, així i tot, s'admet la seua utilització.

A aquestes criatures, a aquestes dones, les persones joves les reconeixen?, es reconeixen en elles?"

Un 9,3% de dones i un 20% d'hòmens (un de cada cinc entrevistats) creuen que la violència de gènere és un invent ideològic. Més del doble d'hòmens joves que de dones joves (27,9% ells, 13,4% elles) afirma que «En una relació sentimental és normal que existisca gelosia, ja que els cels són una prova d'amor». També un major percentatge d'hòmens (el 41,8%) considera que ells han de protegir les xiques enfront del 25,6% de les dones que consideren que han de ser protegides pels hòmens. En la resta de creences basades en estereotips, com considerar normal mirar el mòbil de la teua parella si penses que està enganyant-te, el percentatge dels homes també és major. A més, també està el mite de l'amor romàntic que expandeix la veritat

universal que la gelosia forma part de l'amor, «mentre més gelós més et vol, xiqueta».

Amb aquestes dades, el futur no sembla que vaja a millorar aquestes situacions de violència de gènere, tot això unit a la falta de mitjans i inversions per a lluitar contra aquesta situació (policia, tribunals, equips de seguiment, etc.) i a la negació per part de sectors més retrògrads d'aquesta violència, volent amagar-la com «violència intrafamiliar». El que no es veu no existeix.

Torne a la música, al jazz, al soul on trobe noms i cares de dones amb veus captivadores, però també trencades, que van patir la violència de les seues parelles, **Billie Holliday**, **Nina Simone**, **Aretha Franklin**, o al pop, **Tina Turner**, **Rihanna**, **Lady Gaga**.

Històries semblants, cares de dones diverses, però la mateixa violència un any més.

Fins quan? ///

PER SEMPRE, ALBORADA

per Ana Carrión

Un dia de fa ja trenta anys, es duqué a registre la nostra associació, Alborada.

Fou la necessitat el que ens motivà a intentar que complira la promesa política que tots els governs fan en època d'eleccions. Es barallà tot el que es devia i el projecte se n'anà en orris en dues legislatures. Passats onze anys, a la fi, es construïren a l'unison el Centre de majors i el taller ocupacional.

Fou un any de grans esdeveniments per al barri i també de molt de moviment. Es renovà l'enllumenament i es feu la font de la plaça Salvador Soria... Bo, no tenim queixa dels serveis amb què compta el veïnat, però no s'ha de parar en millores.

Torne a Alborada. Primer un reduït grup de pares i mares als quals s'afegiren algunes altres famílies a mesura que l'Associació es donava a conèixer. Com a anècdota us contaré com sorgí el nom d'Alborada.

Soc una gran aficionada a la lectura i un dels meus autors favorits és **Alberto Vázquez Figueroa**. Doncs, bé, a la seua novel·la *Cienfuegos* hi ha una nativa a les terres que ocupà Colom amb eixe nom i pensàrem que, en comptes de posar unes sigles més o menys encertades, Alborada era el més encertat, ja que en la seua definició és «promesa d'un nou dia».

I ara, encara que malauradament desapareixem com a Associació, el vincle que uneix a tots els seus exsocs romandrà. El centre ocupacional al qual assisteixen ens farà veure'ns sempre.

Algun soci ja ens ha deixat, per desgràcia i altres canviaren de zona per circumstàncies, altres simplement foren baixa com passa a tantes i tantes societats, però jo estic realment satisfeta amb el resultat d'aquests anys d'activitat i sabem que això no s'ha acabat. Els nostres fills estan ahí i hem de continuar lluintant.

Benvolguda família de la Unió Musical, podeu comptar amb nosaltres com a amics i veïns que som i també per tants anys de relació que hem tingut amb vosaltres que han sigut molt positius. Qui més ho trobarà a faltar, i molt, són els nostres fills; els assajos per al *karaoke*, la moguda de la festa dels Reis..., però les famílies tenim el ferm propòsit de, com a mínim, continuar reunint-nos un cop a l'any i celebrar la retrobada i tot el que calga.

Deixe el càrrec amb tristor, però amb la satisfacció d'haver fet amistats que sempre em donaren suport. Això toca a la seua fi, però sempre estarem ací.

Una abraçada! ///

■ Foto: Ana Carrión

HOMENATGE A JULIO CIGES A LES FESTES POPULARS DEL BARRI

per Lluís Vallés Peris, secretari de l'Associació

L'acte d'homenatge pòstum al rector **Julio Ciges Marín**, celebrat a la plaça el dia 21 de setembre de 2023, es va emmarcar en l'inici de la 47 edició de les Festes Populars, que des del 1977 organitza l'entitat veïnal del barri de Sant Marcel·lí de València. Des de l'Associació creiem de justícia fer-li un homenatge a Julio Ciges per la seua implicació, durant els anys que estigué en el barri, tant en l'associació veïnal, com en les Festes Populars.

En l'any 1975, una vegada creat el Club Juvenil i encapçalat per ell, es va programar la primera Setmana de la Joventut, un projecte obert a tothom en el qual participaren tant grups organitzats del barri com jòvens a títol personal. El programa abastava nombroses activitats al carrer, però d'altres necessitaven espais tancats. Doncs bé, gràcies a la complicitat de Julio Ciges amb els organitzadors les portes dels locals parroquials, com ara el Saló Parroquial, el pati de les escoles parroquials i algun altre, van estar obertes per a aquest esdeveniment. Igualment va succeir l'any següent amb la segona Setmana de la Joventut.

En 1977, un any després de creada l'Associació de Veïns, en la qual confluïren diferents col·lectius organitzats, es va decidir transformar la Setmana de la Joventut en unes Festes Populars, al capdavant de les quals es va posar l'Associació de Veïns amb un objectiu comú, «fer barri, unint festa i reivindicació, per tal de millorar les condicions de vida dels seus habitants». Doncs bé, de bell nou Julio Ciges va col·laborar desinteressadament obrint les portes dels locals parroquials per a acollir moltes de les activitats culturals, esportives, lúdiques, i això des de 1977 fins a 1985 que va marxar a Xirivella.

L'acte es va celebrar a l'aire lliure a la mateixa plaça i va començar amb la interpretació del *Cant dels ocells*, de **Pau Casals**, interpretat per **Héctor Cruz**, violoncel de l'orquestra de la Unió Musical l'Horta, seguidament es donà lectura a un breu resum biogràfic de l'homenatjat. A continuació, es va llegir la relació de les entitats dels barris de Sant Marcel·lí, la Malva-rosa i d'altres organismes que van subscriure al seu dia la petició de dedicar l'esmentada plaça a Julio Ciges Marín. A continuació es va projectar, en una pantalla gegant ubicada a la plaça, un vídeo amb nombroses imatges de la seua polifacètica vida, així com una entrevista que se li va enregistrar el 2016 amb motiu del 40 aniversari de l'Associació. Després la poeta **Imma Máñez** li va dedicar el poema *El campanar de la plaça*, escrit per ella. L'acte va concloure amb el descobriment d'una placa a la ma-

teixa plaça a càrrec de **Santiago Ciges**, germà de l'homenatjat. A continuació van interpretar unes peces musicals **Hugo Campos** (fagot) i a **Álvaro Vives** (clarinet), músics de la banda de la Unió, que es va sumar a l'acte.

A l'acte van assistir, a més de gran quantitat de familiars i amics de l'homenatjat, regidors de Compromís i del Partit Socialista de l'Ajuntament de València, que van aprovar la iniciativa promoguda per les entitats veïnals de Sant Marcel·lí i la Malvarosa, així com directius de la Federació d'Associacions Veïnals de València.

L'EXILI DELS ESCRITORS VALENCIANS, LA FLAMA DE L'ESPERANÇA

per Josep Daniel Climent

El 1951 **Joan Fuster** escribia: «Ignore en absolut què s'ha fet de Gómez Nadal. Si no s'ha mort, és possible que siga a l'exili». I no s'equivocava; **Emili Gómez Nadal** feia ja dotze anys que estava exiliat a París, on també vivia **Angelí Castanyer** i **Francesc Puig Espert**, de la mateixa manera que **Josep Renau** s'estava a Mèxic, igual que **Francesc Bosch i Morata**.

La data i el pensament són rellevants, perquè un personatge com Fuster no tenia cap notícia sobre el paral·lel d'un dels escriptors i intel·lectuals valencians més significatius de la dècada dels anys trenta del segle XX. El franquisme actuava com una pesada llosa que sepultava el nostre passat, que amagava les nostres arrels, que pretenia fer desaparèixer qualsevol rastre de persones i

fets que havien tingut un paper destacat en l'incipient procés de recuperació de la identitat nacional al País Valencià republicà.

I per un temps així fou. Noms com els que he assenyalat, o com els de **Juli Just**, **Gaetà Huguet**, **Josep Bolea**, **Artur Perucho**, **Carles Esplà** i molts més, s'esborraren de l'imaginari col·lectiu dels valencians, i fins i tot, encara hui difícilment els podem retrobar en una guia de carrers de qualsevol poble o ciutat.

Afortunadament, però, aquestes paraules del mestre Fuster, de l'incitador Fuster, esperonà diversos investigadors que aconseguiren seguir el rastre d'Emili Gómez Nadal i entrar en contacte amb ell: estic referint-me a **Francesc Pérez Moragón** i **Manuel Aznar** que el 1978 el visitaren a Valença d'Agen, a la Provença francesa, amb la idea de publicar un recull dels seus articles periodístics.

De tot això ja fa quasi cinquanta anys i hui, afortunadament, hem començat a recuperar, tot i que parcialment, personatges de l'envergadura dels referits anteriorment. I dic parcialment perquè a hores d'ara difícilment podem fer més que afligits homenatges de records, lamentacions més o menys reeixides del que hagués pogut ser i mai ja no ho serà i lloances ben merescudes però d'escassa efectivitat.

Aquests escriptors valencians que sofriren la derrota dels seus ideals, dels seus somnis, de les seues il·lusions, foren víctimes de la barbàrie d'un règim totalitari que bastia el seus fonaments en la sang vessada en els camps de batalla. Però no només ells patiren les conseqüències: també el seu país, que va perdre milers de dones i homes d'una enorme vàlua intel·lectual, en el camp de la política, de la universitat, de les lletres o de la

EL PAÍS VALENCIÀ
I ELS ALTRES

PERIPÈCIES I AVATARS D'UNA ÈTNIA

Emili Gómez Nadal

música, i que en definitiva va enfonsar durant dècades la societat valenciana i espanyola.

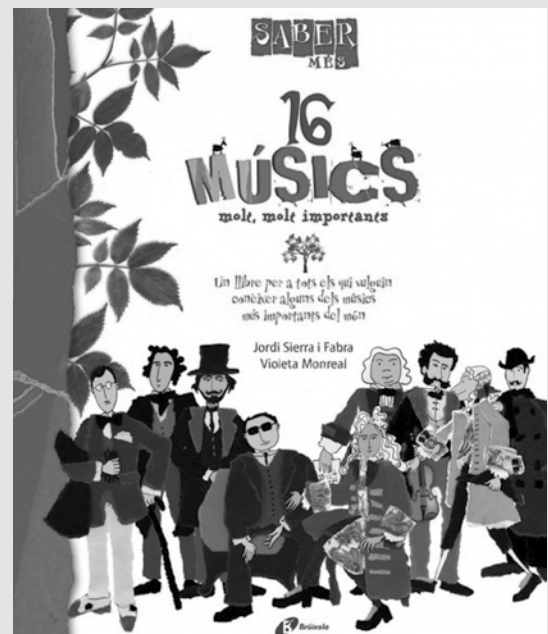
Des de la perspectiva present, els valencians d'ara no únicament tenim l'obligació i el deute moral de restablir i honorar la figura de totes les víctimes exiliades el 1939, de rescatar-les per a la nostra memòria històrica, per al nostre imaginari col·lectiu i, en aquest sentit cal valorar molt positivament l'esforç de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, a través de la celebració de l'Any dels Escriptors Valencians de l'Exili i especialment de l'exposició «Escriptors valencians de l'exili», de rescatar l'obra i figura de personatges que, per la seua vàlua i significació, ens poden aprofitar per a la configuració de la societat actual. ///

16 MÚSICS MOLT, MOLT IMPORTANTS

per Joan Enric Iriarte

Un llibre per a tots els qui vulguen conèixer alguns dels músics més importants del món: **Antonio Vivaldi, Johann Sebastian Bach, Georg Friedrich Haendel, Wolfgang Amadeus Mozart, Ludwig van Beethoven, Frédéric Chopin, Richard Wagner, Giuseppe Verdi, Johann Strauss (fill), Piotr Ilich Chaikovsky, Giacomo Puccini, Isaac Albéniz, Enric Granados, Manuel de Falla, Igor Stravinsky i Joaquín Rodrigo.** A més, després de la lectura podràs mostrar els teus dots de detectiu perquè en cada doble pàgina hi ha amagats sis objectes que has de descobrir. T'atreveixes a trobar-los?

JOSÉ FIGUERES I EL SEU LLIBRE *CAMIGRANTS*

per Imma Mànyez i Albert

Ibrahim, el Mamaoudou, la Saloua, l'Ahmed, l'Onera, la Lupita, Mamà Àfrica..., són noms que ens poden sonar a estrangers, a forasters, a migrants, però al llibre de *Camigrants* escrit per **José Figueres** i publicat per l'Editorial Vinclé, són persones vives, valuoses, valentes, que van decidir eixir un dia de la seua terra a la recerca d'una vida més digna i amable.

Al llarg d'aquest llibre de relats l'autor ens narra amb una exquisida sensibilitat i empatia la història dels migrants menors d'edat no acompanyats que arriben al nostre país diàriament, la situació en la qual es troben, les possibilitats d'inserció que tenen, els reptes a què s'enfronten...

En aquest «relat de relats» ens endinsem de la mà del seu autor, José Figueres, integrador social en una residència de projecte migratori a la zona d'Alacant, viatger, escriptor, col·laborador habitual com a articulista a *Levante EMV-La Safor*, *Diari Serpis* i *Gente de la Safor*, compta també amb alguns premis de relats i contes a Almeria i a Gandia.

A continuació, ell ens contarà com es va gestar el llibre:

Bona vesprada, José, com i per què va naixer *Camigrants*?

Vaig escriure *Camigrants* perquè volia visibilitzar la problemàtica d'un dels col·lectius més vulnerables, com és el dels menors estrangers no acompanyats. Volia deixar en negre sobre blanc aquesta altra realitat, desconeguda per a la gran majoria de la societat, que pateixen aquests joves que es llancen a la mar,

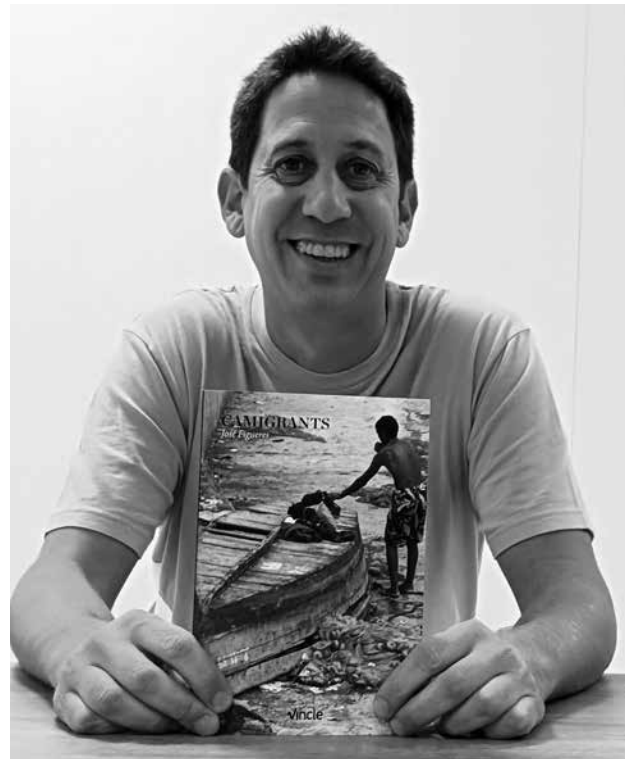
al camí o boten una tanca amb ganivetes en la recerca per una vida millor.

Quines raons i situacions t'han esperonat per a escriure'l?

Crec que vivim en una societat bastant superficial on es construeixen molts discursos i relats farcits d'opinions buides de contingut i amb un clar objectiu, dirigir el missatge amb una gran connotació negativa. *Camigrants* naix des de la informació i el coneixement, atés que des de l'any 2017 forme part de l'equip educatiu d'una residència de projecte migratori a la província d'Alacant, temps suficient per a comprovar de primera mà que tot allò que escriuen part de les grans plataformes de comunicació són notícies falses. *Camigrants* naix per a transformar en estima, l'estigma, eixa ha sigut la major de les motivacions.

De quina manera creus que pots ajudar amb aquest llibre a la problemàtica del drama dels menors migrants no acompanyats?

Vaig llegir fa poc que a la generació més jove d'escriptors i d'escriptores, els mil·lennials, també els anomenen els escriptors de la Generació del Col·lapse. Malauradament, anem cap allà, cap al col·lapse ecològic, econòmic, de

valors... Pense que aquest llibre és un llibre necessari i que tothom hauria de llegir, sobretot el jovent -preneu nota, professors d'instituts-, és una potent ferramenta que parla dels veritables orígens de les migracions modernes i qui les provoca. Aquest llibre pot ajudar a comprendre i a empatitzar amb l'altre, amb el migrant, amb el pobre, amb el més vulnerable, és un llibre farcit d'humanitat.

Des de l'administració hi ha voluntat en millorar aquesta situació?

Sí. Soc contundent amb açò. Consellera treballa per millorar la vida de tots aquests joves migrants, però pense hauria d'escoltar la veu dels professionals que treballem en aquest àmbit: Si

realment volem una integració plena i real, les residències de projecte migratori haurien de desaparèixer, els joves migrants no acompanyats haurien d'estar integrats en les residències d'acolliment general, és a dir, amb els menors 'nacionals', estic convençut que la transició cap a la nova llengua, cultura i tradició seria molt més ràpida i efectiva.

A escala personal, com podem ajudar cadascuna de les persones en aquesta problemàtica?

Primer que res, les persones haurien de saber que aquest problema existeix i que és un problema tan antic com la humanitat. També haurien de saber que els màxims responsables som nosaltres, els ciutadans dels països del nord o països desenvolupats. Vivim en un món global, on impera una economia única, una economia creada i controlada des

del nord, encara que la riquesa en forma de matèria primera ens la proporcionen els països del sud. Fa uns anys haguera contestat aquesta pregunta demanant un equilibri econòmic i territorial més just entre els països del nord i els del sud, bàsicament, que no els furtaren tant i que invertiren als països del sud amb infraestructures, hospitals, escoles, fàbriques..., perquè la gent jove no migrara i tinguera oportunitats a la seua terra. Ara, honestament, crec que com a societat hauriem d'elevat el debat, aquest món no suportaria que els països del sud imitaren el model de vida i consum dels països del nord; de fet, aquest planeta ens està dient prou i ni tan sols suporta el model de consum dels països desenvolupats. Crec que la solució és ser plenament conscients que el model econòmic capitalista ens portara al col·lapse, a una gran crisi mediambiental,

ètica i de valors, entre altres moltes coses i la solució és fer la revolució dins d'un, soc dels que pensa que molta gent petita, en llocs petits, fent coses petites, pot canviar el món.

Moltes gràcies, José, per les teues paraules, per la valentia d'haver escrit un testimoniatge viu d'una problemàtica tan actual i sagnant a la que estem obligats a mirar si volem posar el nostre gra d'arena per a poder millorar-la. Gràcies a totes les persones que apareixen als relats, són un referent de tenacitat i resiliència, tant de bo ens deixem contagiar per eixa esperança que, malgrat tot, els empena i puguem entre totes i tots, com ens diu ja al llibre, transformar l'estigma en estima.

Abraçades des d'eixa estima i endavant!

///

CHIMO: TRADICIÓ I EXOTISME

per Xavi Garí

El que coneixem com a tradició té alguna cosa de paradoxal. Anant al més bàsic del concepte, remet a alguna cosa que es feia en el passat i que es continua fent. Així, el fet tradicional és allò que resisteix al pas del temps i que ens fa conservar la fantasia que els canvis no es produeixen o, si més no, no arriben a alterar l'essencial de la vida. Pretén ser el cordó umbilical que ens connecta amb allò que érem, ens reafirmen en la nostra identitat, siga la que siga. No obstant això, el que més ràpidament canvia a mesura que passa el temps és la tradició. Allò que abans era modernitat hui pot ser considerat tradició, i així el mateix element (un ball, una peça de roba, una expressió, un aparell tecnològic o una música) en un moment donat és vist com l'element disruptor que amenaça l'essència del que som i en un altre, més endavant, un component més d'aquesta essència i fins i tot un pilar fonamental d'ella.

En qualsevol cas, el que és tradicional ens retorna la imatge d'alguna cosa coneguda, familiar, d'un món xicotet i amable, proper. Des d'aquest punt de vista podríem dir, per tant, que poques coses hi ha més distants de la tradició que l'exotisme. Exòtica és alguna cosa llunyana, que ens evoca llocs remots i ens retorna la idea de la magnitud del món i la seua diversitat. Ens fa somiar amb altres paisatges, amb altres gents, altres idiomes, altres ritmes, menjars, costums... Sempre l'exotisme ens remet a algun altre, que no som nosaltres, que dista molt de nosaltres. Enfront a la tradició que vertebrava i solidifica la nostra identitat, exòtic és allò que fa present la identitat d'un altre, un altre

que existeix per a nosaltres en la mesura en què no som nosaltres.

Així doncs, resulta difícil trobar punts de trobada entre ambdós extrems, entre allò tradicional i allò exòtic. Encara més si pretens que conserven les seues qualitats sense diluir-se l'un en l'altre. Però heus ací que el poble valencià, tan aficionat com ha estat sempre a les contradiccions i a resultar excepcional en tantes coses, ha sabut crear un fenomen que és al mateix temps exòtic i tradicional. I, com també és costum per al nostre poble, la música n'és la protagonista. Les marxes mores, com a subgènere musical de la festa de Moros i Cristians, tan arrelada a les comarques centrals del nostre país, és capaç d'evocar tant l'essència del que els valencians com a poble som, la nostra tradició més volguda, com els països llunyans a què ens traslladen les seues melodies i ritmes. I és que una de les marxes mores més famoses, *Chimo*, composta l'any 1964 per **José María**

Ferrero Pastor, ens pot fer recordar a l'Ontinyent més bellament engalanat per a la seua festa gran com al Sàhara o el desert d'Àràbia. És això el que fa que aquesta marxa haja sigut emprada com a melodia a la Televisió del Marroc, entre altres. És una mena de condensació casolana d'allò local amb allò universal.

///

SOPA de LLETRES

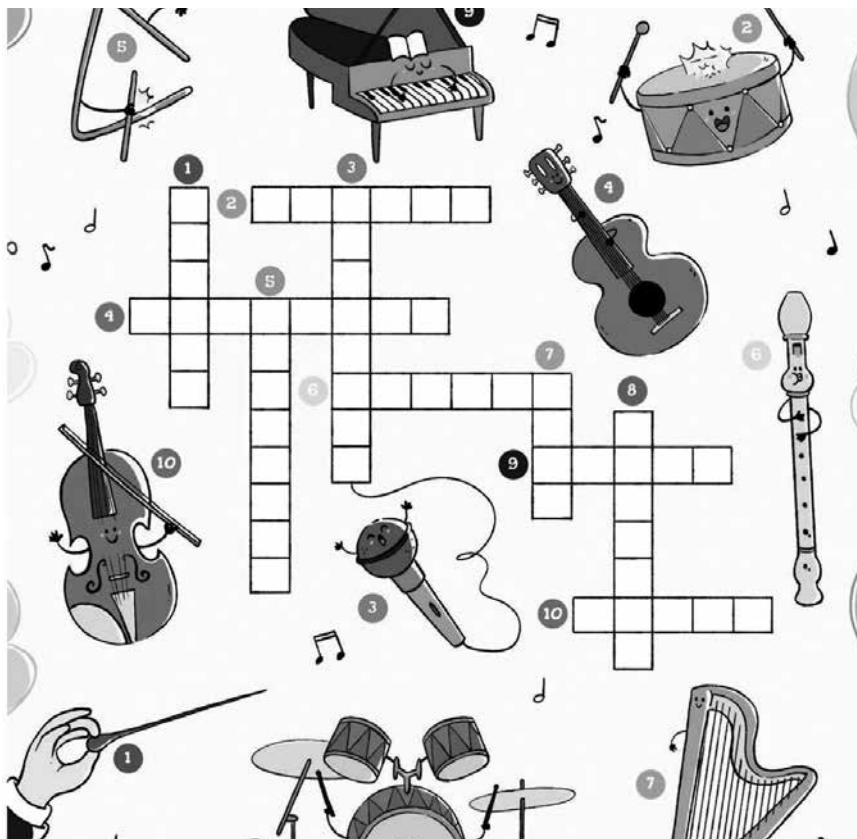
Sabeu italià? Clar que sí. Qualsevol músic o música té al seu vocabulari un grapat de paraules italianes que parlen de ritmes, caràcters i altres indicacions que s'utilitzen a l'hora de llegir una partitura.

A la sopa hi ha 10 paraules, series capaç de trobar-les?

Solròts: piano, forte, allegro, lento, vivace, crescendo, Dim. Cresc., pizzicato, coda, sforzando.

PARAULES ENCREUADES

ANÈCDOTA MÚSICAL

En 1946, el compositor alemany **Richard Strauss** (1864-1949), amb huitanta-tres anys d'edat, va ser abordat per un periodista el qual li preguntà:

- Quins plans té per al futur?
 - Morir-me! Li contestà el famós músic.
- I així va ser, va morir tres anys després.

CONTESTACIONS MUSICALS

- Quin oratge fa hui? FA SOL
- Com li diuen a la gossa de l'espai? LASI
- Demà quina peça cantaràs? Un FADO
- Toques algun tema al concert? SI un SOL

CON CERTS DE NA DAL 2023

**UNIÓ MUSICAL
L'HORTA DE
SANT MARCEL·LÍ**

16 desembre / dissabte

11:30h Escola de Música de la Unió
Espai Cultural Rambleta

22 desembre / divendres

Coral l'Horta "Nadal al carrer":
18:00h Plaça Segovia
18:45h Plaça Monsenyor Óscar Romero
19:30h Plaça Julio Ciges

23 desembre / dissabte

10:00h Arreplegà noves incorporacions
Pasacarrer pel barri
11:00h Banda Simfònica
Espai Cultural Rambleta

diseny: graciografica.com

organitza:

col·laboren:

SI TENS COSES A DIR I VOLS PARTICIPAR EN LA REVISTA ESCRIU A:
noticiasmussumh@gmail.com